

pedig a „rendcsinálók“ jóvoltából. Colles őrnagynak, a Népszövetség ópiumbizottsága delegátusának adatai szerint 1936-ban csupán Mukden és Karbin városokban 60 ezer ember pusztult el ópiumtól. A kínai nemzeti mozgalom fellángolása óta Csang-Kai-sek kormánya halálbüntetés terhe mellett megtiltotta az ópium forgalombahozatalát és fogyasztását. Ugyanígy tilos volt a Parasztköztársaságok területén a kábítószeres élvezete. A japánok által elszakított északkeleti tartományokban viszont az addig ott drákói szigorral üldözött ópiumtermelés és fogyasztás soha nem létezett arányokban virul. A mákültevények kiterjedése e területeken 28%-ra emelkedett, az ópiumgyártás pedig, hála a racionalizált japán laboratóriumnak, 39 százalékra duzzadt. Tiencsin, az ópiumcentrum, hol 1600 japán vegyész vezetése alatt 100 ezernél több munkás dolgozik. A japán katonai hatóságok minden eszközzel előmozdítják a mérgeg termelését. Több oka van ennek: az elkábított tömegek apatikusan hajtják fejüket az idegen uralom igájába és nem követelnek béremelést, megelégszenek, ha a napi mákonydózist megvásárolhatják. Az ópium busás üzletet jelent a monopolistáknak. A Népszövetség megállapította, hogy 1 kg. heroin (mely az ópium egy alkaloidája) értéke Darjénben 500 kínai dollár (cca 30.000 lej), ugyanez a mennyiség az USA-ban 1000 amerikai dollárba (150.000 lej) kerül.

Japán azonban nem csupán Kína népét mérgezi. Az USA, Egyiptom és Európa felé irányuló Mandzsukuóból eredő csempészség egyre növekvő méreteket ölt. Russel pasa, Egyiptom genfi delegátusa szerint a fellahok között szörnyű pusztításokat visz végbe az utóbbi 2 évben megötszöröződött heroin fogyasztása. Kanadában, Délafrikában és Délamerikában is egyre nő a mérgeg élvezete, melyet nem egyszer hamis cégér alatt mint Dyonil, csempésznek be. A *Schweizerische Medizinische Wochenschrift* megállapítja, hogy egy fél év alatt forgalomba hozott ópiumkészítmények 160 évig lennének elegendők a világ gyógyászati célokat szolgáló ópiumszükségletének fedezésére. Japán azonban önmagát is mérgezi. Bourge francia delegátus szerint a japán alsó néposztályokban és a hadseregben egyre terjed a bódító mérge. Vagyis: a japán katonai körök Kína kipusztítására szánt mérge végül kikezdi a japán hadsereget is.

A történelem megismétli önmagát: száz év után az ópiumháború fokozott hevességgel folyik és ennek megfelelően a szellemi és politikai aléltóság is egyre fokozódik. (László Vilmos)

A HEGYVIDÉK ELNÉPTELENEDESE a mezőgazdasági országok fokozatos iparosodása következtében mind szembeszökőbb. Amilyen mértékben húzódnak a városok felé a síkság lakói, ugy ereszkednek a hegylakók is a termékenyebb, gazdagabb völgyekbe. Ugy a XIX., mint a XX. században a hegyi lakosság lassú, de állandó számbeli elszegényedésének vagyunk tanúi. A völgyről-völgyre, más és más feltételek között történő fokozatos leszivárgás határozza meg az érintett szociális tünet változatos megjelenési formáját. A kérdésnek egyébként máris kiterjedt irodalma van. Az olasz Nemzeti Agrár Intézet kiadásában nemrégiben monográfia jelent meg az olasz hegyvidékek fokozatos elnéptelenedéséről. Adatait korábbi tanulmányok, hivatalos statisztikák, helyszíni kiszállások, szociográfiai adatgyűjtések teszik. A monográfia összeállítói szerint a hegyvidék elnéptelenedése alapvető gazdasági tényezők következménye. Az elnéptelenedés oka: a hegyvidék és síkság különböző gazdasági formája. A hegyvidék elszigeteltségének lassú megszűnésével a hegylakók felismerik a síkság és a völgyek gazdagabb életlehetőségeit, ami belőlük az elvándorlás reakcióját váltja ki. Főleg nagy szárazságok, és rossz ter-

més után ll be az igazi völgyek s különösen a Franciaország felé irányuló erős emigrálási hullám. Hasonló tényezők: a földbirtok elaprózódása, rossz egészségügyi viszonyok, a közlekedési eszközök és iskolahálózat hiánya, nehéz adók, stb.

Mi végül a hegyvidék elnéptelenedésének következménye? A megállapításokból kitűnik, hogy ezek nem csupán mennyiségi (népesedési), hanem minőségi (szociális) természetűek is. Így pl. a hegyvidék elnéptelenedése elsősorban a népesség gazdasági és társadalmi átalakulására vezet. A földművelő, pásztorkodó hegylakókból a völgyekben gyári munkások lesznek: a család patriarchális formája felbomlik s átalakul mezőgazdasági-munkás-, vagy teljes munkás-családdá. Ugyanakkor a férfi lakosság állandó vagy huzamosabb távolléte következtében a népszaporodás is jelentékenyen csökken.

HALADÁS ÉS TECHNIKA A SPORTBAN. Sportkörökben bizonyára emlékezetes Paddock híres futónak az 1924-es párizsi Olimpiai Játékokon való szereplése. Paddock 10 másodperc 2.5 alatt futott 100 métert. Olyan teljesítmény, melyet méltán csodálhattak, tekintve, hogy háború előtt alig sikerült valamivel 11 másodperc alá szállni. S ma Owens és Johnson fokozatosan 10 másodperc 1.5-re csökkentették ezt az időt. Ugyancsak felemlíthetjük a francia *Jean Bouin* és a finn *Kohlemainen* 1912-es emlékezetes stockholmi mérkőzését. Mindketten megdöntötték az 5000 méteres világrekordot. A következő évben Bouin meghaladta a 19 kilométeres óránkénti sebességet. Akkor ugyancsak csodásnak tartották ezt. De jött bizonyos *Nurmi*, aki játszva állított fel új rekordokat 1500 és 15000 méteren s óránként 19 km. és 210 métert futott.

Ennek ellenére azonban Nurmi 1500 és 10.000 méteres rekordjai közül egyik sem érvényes ma. Ami órarekordját illeti, túl fogják lépni, ha az új futók elégséges kondícióval támadják meg.

Nurmi után leginkább a csodálatos iramú, karcsú *Ladoumegue* az, aki nevét az 1500 méterhez kapcsolta. És ime *Ladoumegue* is csak emlék. A kis ujjeländi *Lovelock* elfelejtette a finn agarat 1 másodperc 2.5-ös teljesítményével.

Az atlétikai versenyek terén ugyanezeket a jelenségeket állapíthatjuk meg. A háborúelőtti Olimpiai Játékokon senki sem dobott súlyt 16 méterre. Ma az amerikai *Torrance* eléri a 17.40 métert. 1914 előtt a 45 méteres diszkosz dobás hőstettnek számított. Ma jó féltucat atléta van, aki túl dobja 50 méteren. Rudugrásban nem érték el a 4 métert. Ma *Sef-ton* és *Meadows* 4.54 métert ugranak.

Valóban megdöbbentő a rekordok ilyen matematikai haladványok szerinti emelkedése. A megdönthetetlennek hitt teljesítményeket különös törvényszerűséggel helyettesítik újak, amiket szintén túlhaladnak. Hihető-e ennek ellenére, hogy félszázad óta egyre erősebb és egyre gyorsabb emberek születnek? Nem. Kétségtelen, hogy 1900 körül találhattunk volna európaikat vagy amerikaikat ugyanazzal az idegzettel és izomzattal, ami lehetővé tette volna számukra, hogy napjaink legjobb atlétáival versengjenek. Honnan tehát a rekordok állandó emelkedése?

Természetesen számolnunk kell a versengéssel magával, ami ma kétségtelenül nagyobb. A mezőny megnagyobbodott, a legjobb erőknél alkalmasabb van találkozni, ami teljes formájuk megmutatására kötelezi őket. És az érdeklődés is szélesebb, s ez megengedi minden képesség felszínre kerülését. Mindenekelőtt az angolok modern sportpártolása jelentős, mely egyszerre az egész világ érdeklődését a sport felé terelte. És mi történt? Az amerikaiak megmutatták, hogy ők a legtehetségesebbek a futásban.